OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
24 DEC 1909
MADRAS.

THE MADRAS TEMPERANCE HERALD.

VOL. I.] DECEMBER 1909 [No. 1

"The Madras Temperance. Herald"

OURSELVES.

Our readers are aware that the *Herald* is no new publication, but a revival of an old journal well-known in this Presidencey and elsewhere in India. The advocacy of temperance was the one great aim which it always set before itself, and its career was marked by a suceessful campaign against drink and its manifold evils. The usefulness of the paper was generally recognised, and expressions of appreciation and sympathy were often communicated to us. But we should confess that we did not receive that support and encouragement which this great cause demanded. We had, therefore, to relax our efforts in this direction for a time, and discontinue the paper, endeavouring, in the meantime, to gather round us forces of strength and support.

We are glad to be able to say that we have hitherto met with some encouragement, and the responses in some quarters have been quite hearty and spontaneous. We are gratified to know that we are not alone in our labours for this great cause ; that there are men and women to whom the cause is as dear as it is to us. We have aleady been able to secure about five hundred subscribers, and some have promised to help us in other ways.

But the success that we have hitherto achieved in securing the support and co-operation of the public is, by no means, every thing to be desired. The journal is chiefly intended for the education of the masses among whom the evil of drunkenness is generally rampant ; and they are poor. Copies have, therefore, to be sold at a nominal cost, and, in some cases, to be given gratis. We cannot, therefore, expect the sale proceeds of the paper to cover its expenses. In order that the financial basis of the paper may be sound, it is evidently necessary that a reserve fund has to be established with the gifts and donations of the liberal-hearted and charitably disposed members of the public. We, therefore, appeal for liberal donations which will be thankfully received and acknowledged in these columns. They may also help us by buying copies from us and distributing them free among the poor.

While the education of the masses is our chief aim, it is by no means our whole aim. The problem of drink has to be discussed not only with the poor and ignorant, but with

192449

the rich and enlightened as well. What subtle forms, drink is capable of assuming! While it is seen in all its nakedness among the lower classes, how grandly attired it is among the upper classes and in fashionable circles! All the same—drink is an enemy of mankind, and a crusade has to be carried on against it. We would, therefore, appeal to men of light and leading to help us with literary contributions.

These are days when reforms are in the air. The Indian atmosphere, religious, social and political, is pregnant with reform proposals, and will, sooner or later, break in refreshing drops of wholesome reforms. The Reform Scheme which has so long been hanging fire is already an accomplished fact. We expect great things from these reforms which, we hope, will go a great way to meet the legitimate Indian aspirations. But political regeneration is not the first thing to be aimed at. Some of our countrymen, we are afraid, commit the mistake of putting the cart before the wheel. Social regeneration should certainly precede the political. When the masses are uplifted from their present state of intellectual and moral degradation, and when social evils are swept away, it is time that our countrymen agitate for self-government. Till then, their efforts will be misdirected. Our present needs are such that we think it desirable that a great majority of our political reformers turn Social reformers. In these columns, it is our design to combat one of the many social evils. Will our countrymen who have the welfare of their country at heart rally round us? We appeal to Social reformers in every part of India to help forward the great work that we have undertaken to do.

The Drink Problem

There can be no doubt that public opinion is against the indulgence of all sorts of alcoholic drinks. Intemperance is denounced from the platform and the pulpit, and the daily accumulating Temperance literature is loud in its outbursts of cry against it. Its injurious effects are admitted on all hands; even a confirmed drunkard does not desire to see his son grow up a drunkard. Here in India, the rules of the Hindu social system are so rigid that no countenance has ever been given to drink; it has had no place in its social functions. No real Hindu ever thinks of offering a glass to his friend when he invites him to dinner or any social function. The oft-repeated argument based on the use of the juice of the Soma plant in the early Aryan workship and similar arguments based on the use of liquor in connection with some religious ceremonies of the present day, are beside the point. As for the Mohammedan, his Sacred Book forbids him to taste any strong drink. The Sacred Book of the Christian is by no means, less severe in its denunciation against strong drink. Even to-day, when India is in many ways modernized, no respectable Indian who cares for his reputation and the good opinion of his fellows dares to drink in public. This is a strong proof that Indian public opinion, Christian and non-Christian, is against strong drink.

In spite of a strong public opinion, it is well-known that, in our homeland, the evil is daily growing and spreading far and wide. Some people seem to think that the cry against drink is but the cry of over-zealous enthusiasts, and that the arguments against it are based more or less on sentimental grounds. It is, therefore, the business of the *Herald* to lift up his trumpet and

R413m211,N09 N09-1-1

blow, in loud blasts, notes of warning to the perishing multitude. We maintain that the arguments are not sentimental, but rational.

We may begin with the question, 'Why should not strong drinks be indulged in?' The answer is that every strong drink has in it, in smaller or larger proportion, a substance known as alcohol which, when introduced into the human system, acts as poison. "It is a colourless liquid, lighter than water, which readily takes fire, and burns with a flame which gives no smoke. In large doses it acts as a strong poison, in small doses it is a slow one. It stimulates, but produces an after depression, so that nothing is gained." It has its uses. "The artist may require it for dissolving gums and resins, and forming varnishes to preserve his pictures. It may be useful to the scientific man in his researches. Other substances may be developed from it by the skill of the chemist, which, perhaps, like chloroform, can be used in medicine. When taken as a beverage, whether as wine, beer, spirits, or cordials, it is injurious."

The human system is composed of various organs–the brain, the nervous system, the heart, the liver, &c. The action of alcohol on every one of these organs is most injurious. The human body is chiefly made of water-our blood contains 79 per cent. of water, muscles 75 p. c. and brain 80 p. c. The use of water in the body is to soften the jelly-like parts of the body, to dissolve the solid food we take, and to carry out of the body the waste matter, But what alcohol does in the blood is to take up the water from it in an unnatural way. There is, therefore, a demand for more water. The consequence is the blood becomes thin and weak, and the system is enfeebled. It does a still greater mischief in the blood. It takes out of the blood the oxygen whose work is to burn up waste matter. The blood is thus rendered impure. Alcohol makes the heart and the brain work too fast, and do too much work. This is followed by corresponding exhaustion. "The heart, from over-work caused by the drink, becomes diseased, the lungs are injured, and consumption sets in; the liver becomes hardened or hobnailed; and the brain softened or inflamed, as in *delirium tremens*, where imaginary demons haunt the victim with unceasing torture," The work of the liver is to take the bile from the blood and keep it till it is wanted to help in the degestion. The other use of it is to get ready the used up food to pass out. Alcohol goes very quickly to the liver. In fact, the brain and the liver are very easily affected by alcohol. It makes the bile thick instead of being a thin watery juice. It also makes the liver hard—sometimes it gets too large and filled with fat. The presence of alcohol in the stomach is most injurious. The gastric juice, which acts on the food and converts it into a soluble form, so that it can nourish the body, is so altered that digestion is hindered; and if a large amount of the poison be present, the food cannot digest at all. Alcohol saps the very foundation of the nervous system, and the result is the limbs get, in a way, paralysed and lose the power of free motion. It was pointed out above that the brain is easily affected by alcohol. One grave danger that results from this circumstance is, the victim loses the power of Will which is the essence of all moral deliberation and choice. The following are the conclusions arrived at by a writer concerning alcoholic drinks :—

1. That they are quite unnecessary, as proved by the large number of abstainers living in full health.

2. That it is a great mistake to consider beer, porter, &c. nutritious, because they contain a very small amount of solid matter, and because this solid matter is of a very poor quality, containing as it does but slight traces of muscle-forming matter.

3. That intoxicating drinks are mere stimulants, and that their stimulating effects are due to alcohol, which is a poison,

4. That this alcohol, when taken into the stomach, does not assist digestion, from the fact that it destroys the gastric or digestive juice.

5. That alcohol passes into the blood unchanged, and is carried to the heart, lungs, liver, and brain, all of which it seriously injures.

6. That alcoholic stimulation is nothing more or less than inflammation, which is always injurious.

7. That the feelings of pleasurable excitement afforded to the mind by alcoholic drinks last for a short time only, after which a reaction sets in, and more is then lost, than was previously gained,

8. That alcohol unlike all foods, never repairs the wasted parts of the body,

9. That it is a mistake to attempt to warm the body by alcohol, as after a short time, it is rendered colder than it was before the dose.

10. That very many diseases are produced by alcohol, and that the continued use of any liquid containing it is, therefore, a most injurious practice.

11. That the facts of life assurance prove conclusively that teetotalers live longer than other men.

12. That as alcoholic drinks are injurious to the body, and the cause of nearly all the crime and misery in the world, we should be better without any of them.

The writer concludes with the following words :

"What an altered world this would be if no intoxicating drinks were used! How well fed and clothed the children would be! How quiet the streets on Saturday night and Sunday ; how empty the police-court on Monday morning! Curses and blows would be less indulged in and the great mass of women would, rejoice in having sober husbands! The time now wasted would be employed in improving the mind or in rational pursuits ; . . . Religion tells us that it is an unholy practice, and science warns us of the danger"

The Reform Scheme.

It is a matter of genuine gratification to the public that the Reform Scheme has been brought into operation, and that the new Councils will soon meet. With the object of "giving to the people of India a larger measure of political representation and wider opportunities of expressing their views on administrative matters," the Scheme was launched out three years ago. The Governor-General in Council and the Secretary of State in Council have been at great pains all these years in preparing and formulating the Scheme, and now it is an accomplished fact The original object with which the Scheme was started has been in a large measure realised, and there can be no doubt that a substantial measure of representation and some share in the administration of the affairs of our country have been given to us. Lord Minto's Viceroyalty will always be memorable in connection with this Scheme. The following extract from the Resolution by the Home Secretary set

forth the prominent features of the Reform Scheme. "The constitutional changes that have been effected are of no small magnitude. The Councils have been greatly enlarged. The maximum strength was 126. It is now 370. All classes and interests of major importance will, in future, have their own representatives. In the place of 39 elected Members, there will now be 135 and, while the electorates of the old Councils had only the right to recommend the candidate of their choice for appointments by the Head of the Government, an elected Member of the new Councils will sit as of right and will need no official confirmation. Under the Regulations of 1892, officials were everywhere in a majority The Regulations just issued establish a non-official majority in every Provincial Council. Nor has reform been confined to the constitution of the Councils. Their functions also have been greatly enlarged. A Member can now demand that the formal answer to a question shall be supplemented by further information. Discussion will no longer be confined to legislative business, and a discursive and ineffectual debate on the Budget will be allowed in respect of all matters of general public interest. Members will in future, take a real and active part in shaping the financial proposals for the year ; and as regards not only financial matters but all questions of administration they will have liberal opportunities of criticism and discussion of initiating advice and suggestions in the form of definite resolutions. The Governor-General in Council feels that these momentous changes constitute a generous fulfilment of the gracious intention foreshadowed in His Majesty the King Emperor's message to entrust to the leaders of the Indian peoples a greater share in legislation and government, and he looks forward with confidence to these extensive powers being loyallyand wisely used by them in association with the holders of executive authority to promote the prosperity and contentment of all classes of the inhabitants of this g eat country."

The Viceroy's Tour.

MADRAS PROGRAMME.

The following is the programme of Their Excellencies Lord and Lady Minto to Madras this month :—

Thursday, *9th December*.– 8-30 *a. m.*—Arrival at Egmore Station. 8-45 *a. m.*—Public arrival at the Banqueting Hall.

10-30*a.m.*—His Excellency receives addresses from the Madras Mahajana Sabha, the Anglo-Indian Association, the Anjuman, the Madras Muslim League, the Madras Chamber of Commerce, the Madras Landholders' Association, the Catholic Indian Association of Southern India, and the Indian Christian Association.

4-30 *p. m.*—Visits to Fort St. George, and the Harbour and drive through Georgetown and the People's Park.

9.45 *p.m.*– State Reception, Banqueting Hall.

Friday, *10th December*.—7-30 *a. m.* Presentation of Colours to the 2nd Dorsetshire Regiment, Government House, Madras.

11. *a.m.*—Her Excellency visits the Gosha Hospital and the General Hospital.

11-30 *a. m.*—H. H. the Maharajah of Travancore pays a visit to His Excellency.

11-45 *a. m.* H. H. The Rajah of Cochin pays a visit to His Excellency.

Noon.—Informal visists to His Excellency by the Rajah of Vizianagram, the Maharajah of Jeypur, the Rajah of Venkatagiri, the Maharajah of Bobbili, the Rajah of Kurupam, the Rajah of Kollengode and the Prince of Arcot. (All these visits take place at Government House, Madras.)

4-30 *p.m.*—Her Excellency visits the Victoria Technical Institute and His Excellency returns the visit of H. H. the Maharajah of Travancore

5 *p. m* —His Excellency returns the visit of H. H. the Rajah of Cochin.

8 *p.m.*—Banquet at the Banqueting Hall.

Saturday, 11th *December*.—7-45 *a. m.* —His Excellency lays the foundation-stone of the new Corporation buildings, and receives the Municipal Address.

11-30 *a.m.*—Her Excellency receives Indian ladies.

4-45 *p. m.* Their Excellencies attend an entertainment at the Cosmopolitan Club, Mount Road.

6 *a. m.*—Their Excellencies leave for Guindy

Sunday, 12*th December*,—At Guindy.

Monday, 13*th Deeembev*.--5 *p.m.*—The Prince of Arcot's Garden Party.

10-30 *p.m.*—Their Excellencies leave Madras, departure private.

Intemperance in Madras.

A LECTURE.

At a well-attended public meeting of the Aryan Lodge, held last month in the hall of the Hindu Good Templars' League, under the presidency of Rao Bahadur M. Audinarayaniah, Mr. C. Selvaraju delivered an interesting and instructive lecture on "Intemperance in the City." There were present among others the Rev. A. Moffat, M A., Messrs. E B, Ross, C. P. Ramasawmy Iyer and V. V. Srinivasa Iyengar.

In the course of his suggestive address, Mr C. Selvaraju said that as there was meagre information from the Blue-Book as regards details concerning each district, there was still ample room for study and investigation. Investigation work in Madras City, along the lines of work followed by the Calcutta Temperance Federation, might yield fruitful results. Of all the Provinces in India, Madras contains the largest number of liquor shops, as many as 11,451.

WHAT THEY DRINK?

Madras being the worst afflicted part there was, therefore, great need for prohibitive legislation and active Temperance work. The lecturer then answered the questions as to who drank in the city, what they drank, and why they drank alcoholic liquors. The lower classes, such as the Panchamas, Chucklers, etc. and daylabourers, were addicted to the drink habit, and they commonly used country spirits. The middle classes were known to indulge in liquors, particularly foreign liquors. And the drink evil invaded also the higher classes, such as the Brahmins It was indeed regrettable that even women took to drinking alcoholic beverages. While in the Presidency the country spirits used were toddy, arrack, mohwa and sama liquor, in the City toddy and arrack were commonly sold. In Madras City cocoanut toddy was chiefly used. Sometimes some kind of toddy from the ag, margosa, and pipal trees was used for medicinal puposes.. Arrack obtained by distilling toddy and also from a fermented solution of jaggery, Colombo arrack obtained by distilling, cocoanut toddy, puttay arack or country arrack were also used. Of late the amount of consumption for the whole Presidency had risen to 120 million gallons per annum, or 3½ gallons per head of the population.

WHY THE LOWER CLASSES DRINK?

As for the reasons which induced the lower classes to take to drink, the lecturer said that they were due to habit and ignorance. The coolies and labourers had a false notion that toddy or puttai arrack was a stimulant and gave them relief after their day's hard work. It was considered the fashion to drink brandy or wine or whisky. Imitation of foreigners led to the growth of the drink evil amongst the educated classes. Then the lecturer dwelt at length upon the remedial measures, such as those of legislation and of Temperance bodies. He criticized the Government policy of "a maximum of revenue and minimum of consumption." To practical observers it was a self-evident fact that the drink habit was on the increase, notwithstanding the high licence fees levied by the Government. He quoted figures from the Abkari Administration Report for the last nine years, to show the progress of toddy revenue from the rentals, as well as the tree tax. The licence fees, together with the amount of duty on country spirits excised at the tariff rate of duty, he said, had gradually risen, and nearly trebled itself during the last eight years.

THE DUTY OF THE STATE.

It was the duty ofthe State to protect the physical and moral interests of its subject population. While in the existing conditions and circumstances it was not possible to obtain the right of a direct veto, or what was termed local option, a large measure of power, consistent with the varied interests of all classes, might safely be granted to Mun-

icipal and recognised public bodies, in order to effectively check the growth of the drink evil and check the increasing consumption of alcoholic liquors. Popular efforts, however strong they might be, could not produce appreciable results without the powerful aid of legislation. It was a matter for congratatulation that, upon the recommendation of the Excise Commission, the Government were pleased to introduce a few salutary changes such as keeping the licensing of liquor shops distinct from the work of the Abkari Department, and appointing special Committees in Municipalities to regulate the number of shops. If such Committees had real power and a due proportion of non-official representatives on them, they might do substantial work by reducing a large number of shops and by suggesting to the Government practical methods of preventing abuses and excesses, of diminishing the consumption and of promoting sobriety.

Apart from the Government, the duty and responsibility of Temperance workers was indeed great. Along with effective legislation, Temperance bodies should begin to carry on rigorously their educative work.

The lecturer concluded his address with an exhortation to his hearers to help Temperance Societies by their active co-operation and to spread total abstinence principles far and wide, to bring to the notice of the leading Temperance League the abuses or evils of the retail sellers of liquors, the opening of new shops in public places, such as near schools, temples, markets or bazaars and the overcrowding of shops in undesirable localities.

The Chairman congratulated the lecturer on his able and eloquent address, and hoped that similar lectures might be arranged now and then for the education of the Madras public.

With the usual vote of thanks to the Chairman and the lecturer, the meeting terminated.—*Madras Mail.*

NOTES.

Temperance Sunday.

Sunday, the 28th November, universally recognised as the Temperance Sunday, was, we hope, an important day with all Temperance workers. An opportunity was then given to Christian ministers all over the world to indicate clearly the attitude of the Church towards the drink question. and to remove misconception regarding Bible teaching about the same. Here, in Madras, the week preceding the Sunday was observed as the Temperance week by the Indian Christian Temperance Association, and special lectures were arranged on each day in different centres of the city.

The Temperance Movement in Malabar.

We are pleased to learn that a great Catholic Temperance movement is in progress in Southern India. The following extract from the letter addressed to the *Bangalore Temperance News* by the Rev. Fr. A. J. Heredia, Vicar of Saude, Cochin, will be read with interest. "Here, in every parish, the Christian community, as a whole, has joined the Temperance movement. Those who drink are indeed very few and, in each locality, the fingers of both hands would scarcely be required to count them. The rule is that no one may drink a single drop of liquor, either distilled or not, whether European or country, wine alone excepted (but this not more than 5 ounces or two ordinary wine glasses a day), unless under medical prescription, and this only after the case has been duly reported to the Vicar, or at least to two members of those who from every village have been selected at a general meeting to be members of the parochial Temperance Council.

The penalties are, for ordinary cases, in the shape of money fines. In no case is the tapping of cocoanut or palm trees owned by Christians allowed." This is the substance of the rules under which the Temperance movement is now working in these parts of Malabar among our Christians.

A Temperance Game.

The Women's Total Abstinence Union has brought out a really capital Temperance game, which should be of genuine service to Temperance by imparting knowledge in the course of a pleasant evening's recreation. Temperance Latto consists of twelve large cards and seventy two tickets—the tickets containing the questions and the large cards the answers. The game may be played by any even number of players up to twelve. The object is to gain correct replies to the gratest number of question tickets. The question and answers are seventy-two in number, and cover the economic physiological, legal, and chemical aspects of the Temperance question, besides touching on the scriptural. The cost of the game is one shilling, from the W. T.A. U., 4 Ludgate Hill, E. C.

An Indian Archbishop's Pastoral on Temperance.

As a living example of how to stamp out intemperance, the Archbishop of Verapoly, who is a Patron of St. Anne's Temperance Society, has issued a most excellent Pastoral letter, dated Ernaculam, Cochin, March 25th, 1909, vigorously supporting the Total Abstinence movement in his archdiocese.

Mr. Lloyd-George's Vigour.

It is wonderful (says a London newspaper correspondent) what little effect, the strain of the long sittings has had upon the general health of legislators, although some Ministers have at times presented a very jaded appearance Mr. Lloyd-George shows no physical signs of his prolonged Budget struggle, and his serene appearance remains undisturbed. It is understood he attributes his staying power to occasional week-ends at golf, to his teetotalism, and to his ability to sleep anywhere, or when ever he has the opportunity.

Professor George A. Gibson M.A., LL.D—A Teetotal Professor.

Temperance reformers have joined in congratulating Professor George A. Gibson, M.A.,LL.D. upon his appointment to the Chair of Mathematics in Glasgow University. During the last fourteen years Professor Gibson has occupied a similar position in the Glasgow and West of Scotland Technical College, and his promotion to the Gilmorehill chair was unanimous. His parents were among the early pioneers of the Temperance movement in Berwickshire, and Professor Gibson has remained faithful to the Temperance principles learned by him at home. Like the learned Principal of Glasgow University, he is a teetotaler, and not afraid to own it. A native of Greenlaw, Berwickshire, Professor Gibson was a distinguished prizeman of Glasgow University. In 1883 he was appointed one of the assistants to the Professor of Mathematics in Glasgow University and became senior assistant in the followng year, a position which he held with distinction till his appointment in 1895, to the Professorship in the Technical College.

SUPPLEMENT TO THE MADRAS TEMPERANCE HERALD.

The Indian Christian Temperance Association.

A TEMPERANCE CAMPAIGN WEEK.

1st Day.

The first of the series of District Meetings under the auspices of the Madras Native Christian Temperance Association was held yesterday evening at the Ranade Library, Mylapore, with Mr. P. S. Sivasami Aiyer, B. A., B. L., (Advocate General) in the chair. Owing to the inclemency of the weather there was not a very large audience.

Mr. A. Davies, M. A., one of the Vice-Presidents of the Association, was the first speaker during the evening, and he said it was somewhat appropriate that Mr. Manuel, the Secretary of the Association, should have selected Mylapore to start with the temperance campaign. Of late the ideas of liberty and freedom had been occupying the minds of the young as a result of the new education, and these ideas had the effect of breaking away from restraint in all directions, social, religious and political, It was therefore, appropriate to a certain extent that the campaign started in Mylapore. where most of the well-to-do Brahmins were congregated. In this connection he brought to their mind that Brahmins were the leaders of thought, and that one could not carry on any great social improvement unless the Brahmin was there with his sympathy and leading. The problems that faced them at the present day were, whether they were going to have this greater freedom, and when was it to be put a stop to? What restraint was there going to be on a man? Was he to be guided by his own desires and passions? Was a young man to be a libertine in various ways? These were the questions that faced them. In answering them, there was no use in giving the old adage as a reply "Do as your fathers did". They must give them reasons for doing so. He pointed out that the growing opinion of all doctors was that it was the men who did not drink, all other circumstances being equal, that led the freest, happiest and the best life. Another argument that must appeal to all of them was that as patriots they should help their neighbours not to indulge in a habit which would do them harm. He urged that a very strong stand should be taken by leaders of thought against the drinking habit and thatit should be put down with an iron hand.

Mr. C. Selvaraju Mudaliyar, who followed, congratulated the energetic Secretary of the Association, Mr. T. Manual, for succesefully arranging a temperance campaign in Madras. He said that the Temperance movement was very world-wide and cosmopolitan in charecter, and that it was an effective means of bringing about international sobriety and unity. The question was often raised whether there was any use for a Temperance movement in Madras; but if they looked into figures they would find that there was a great need for it in Madras, in particular, and in the Presidency, in general. He then quoted figures as to the percentages of alcohol in the different liquors and the quantities thereof consumed in the Presidency, and observed with reference to the import of foreign liquors (which contained a greater percentage of alcohol than country liquors) that the District of Tanjore, headed the list and that the city of Madras came next. He pointed out in conclusion that, while in the West a great advance was being made at the present day to check intemperance, they in the East were beginning to copy the evil.

The Chairman in his remarks said that at one time he had thought that in a country where drinking was pronounced to be a sin there was no necessity for a Temperance movement; but he was sorry, as years had passed by, to find that there was plenty of scope for the Temperance movement. To him it was a revelation to be told that his native place, Tanjore, headed the list of inebriety. In Madras it was a regrettable thing that the increase in consumption of liquors was out of all proportion, even taking the growth of the normal population into consideration. The powers that be, attributed this to increased prosperity; but he did not see how this could be. There was, therefore, great need to persist in the work of the Association—a work which should appeal to every one. The increase in drunkness was no doubt also due to the new education, as remarked by Mr. Davies He was glad, however, thanks to the Theosophical Society, that in recent years there was a religious revival and a desire to go back to their religion, insted of scoffing at it. He hoped that a change would soon follow.

The proceedings of the evening terminated with a vote of thanks to the chair. M.T. 22-11.

2nd Day.

The second of the series of temperance meetings throughout the city was held last evening at 6 P. M., in the Danish Mission Reading Room,

Broadway. The chair was occupied by the Rev Alexander Moffatt, M.A., B.S., Professor E B. Ross, M.A., the first speaker, dwelt on the scientific aspect of the school problem. He pointed out how injurious the use of alcohol is to the human system, how it affects the digestive organs, the nerve and brain centres and how it paralyses human activity. He was followed by Mr. S. Gnanamuthu B.A., L.T., who dealt with the social and economic aspects of the drink traffic, especially in this Presidency. The Government policy of "the maximum of revenue with the minimum of consumption" came in for his criticism. The Chairman, in his concluding speech, emphasised the need for active temperance work and congratulated the Association on its successful temperance campaign. He announced the revival of the "Madras Temperance Herald," a monthly Magazine, in December next, published by Mr. T. Manuel, the Secretary of the Association. A good number of the audience then signed the pledge book. The Indian Christian Choral Union was in evidence throughout the meeting. With the usual vote of thanks to the Chairman and the speakers, the meeting terminated with the singing of the National Anthem and with prayer. M.T. 23-11

3rd Day.

THE INDIAN CHRISTIAN TEMPERANCE ASSOCIATION—A public meeting was held yesterday in the Upper Hall of St. George's Cathedral School Royapettah, at 6 P. M, with the Rev. Canon M, G. Goldsmith, M. A., in the Chair. The proceedings commenced with the singing of a hymn. This was followed by a short prayer. Rev. R. E. Potts M.A., and two others spoke on the evils of intemperance. The Chairman wound up the proceedings of the evening by saying that intoxicating drink, though a poison, was used as a beverage. In the United States of America and in England admirable work was being done in the cause of temperance. It was their duty to do what they could to prevent the spread of intemperance, the most pernicious of all evils. (H. 24-11-09.)

4th Day.

THE INDIAN CHRISTIAN TEMPERANCE ASSOCIATION.—The fourth Meeting, under the auspices of the Indian Christian Temperance Association was held yesterday evening at the Kellet Institute, Triplicane, with the Rev. J. S. M. Hooper, M. A., in the chair. The Indian Christian Choral Union, conducted by Mr. Henry Devadas, with Mr. Jesudas on the harmonium, opened the proceedings, and the Rev. C. Pollard, M. A., delivered a very interesting lecture, in the course of which he said that India is wanting in strong and militant public opinion regarding temperance, and that many of the educated classes were addicted to drinking. This was followed by a speech by Mr. O. Cundaswamy Chetty, who exhorted those present to co-operate with the holy work of temperance. The Chairman wound up the proceedings by saying that strong drinking in India was a national peril, and that the temperance movement was a common platform for all creeds and castes and all must co-coperate to prevent the pernicious evil of intemperance. The Meeting terminated with the singing of the National Anthem and a vote of thanks to the Chair and lecturers. (M. M. 25-11-09.)

5th Day.

A CORRESPONDENT WRITES:—In connection with the Universal Temperance Sunday the I.C.T.A. held a temperance meeting, on Thursday evening, at the Satthianadhan Memorial Hall, Chintadripet, under the chairmanship of Professor Hogg, M.A., of the Christian College. The Indian Christian Choral Union sang a temperance song; the organist was Mr. J. Paul. The Rev Canon Goldsmith led the meeting in prayer. A piece was read from the Book of Isaiah. The speaker, the Rev. G. H. Findlay, M.A., in his able address, after dwelling for some time on the necessity of Englishmen becoming total abstainers, laid stress upon the fact that alcohol is at once a poison and a drug. Common sense should teach men to refrain from using a thing which is not only a poison, but also a drug It is a drug in it that makes the man who once tastes it recur to it again and again. The Chairman, in his interesting remarks, agreed with the speaker's view, and dwelt upon the fact that total abstinence from alcohol is of the highest importance. After a song by the I.C.C.U. the benediction was pronounced by the Rev. Mr. Clark and the meeting closed. A vote of thanks, was proposed to the speaker, the Chairman, Canon Goldsmith, and the Rev. Mr. Clark. (M. T. 26-11-09.)

6th Day.

THE INDIAN CHRISTIAN TEMPERANCE ASSOCIATION.—A District Meeting under the auspices of the Indian Christian Temperance Association was held yesterday evening in the Methodist Episcopal Church, Vepery. The Rev. W. R. Manley, M.A., presided, and in spite of the inclemency of the weather, there was a numerous attendance. The Rev. R. J. Bowen, B.A., B.D., Mr. P. Sambanda Moodeliar, B.A., B.L., and the Rev, K. R. Gopalah Iyer delivered very impressive and instructive addresses, advocating total abstinence. The Chairman spoke a few words endorsing the views of the three speakers, and the Meeting terminated with the singing of the National Anthem and a vote of thanks to the Chairman and the speakers. (M. M. 27-11-09.)

7th Day.

THE INDIAN CHRISTIAN TEMPERANCE ASSOCIATION.— The seventh district meeting in the city of Madras under the asupices of the Indian

Christian Temperance Association took place in theChengam Bazaar Hall, Georgetown, onSaturday under the presidency of the Rev. J. Stewart, M.A. Lieutenant R. F. Haukins, I.S.M.D, delivered a very interesting lecture, dealing with the medical side of temperance and explaining the great danger of the use of alcohol. In the unavoidable absence of the two other speakers, Messrs, C Selvaraju Moodeliar and Mr. L. I. Stephen delivered suitable addresses, the former in English and the latter in Tamil Two members of the Indian Christian Choral Union gave a vocal duet, and Indian music also found a place in the proceedings. The Chairman spoke a few words, and the meeting terminated with the Benediction, pronounced by the Chairman.

8th Day.

UNIVERSAL TEMPERANCE SUNDAY.—a devotional Temperance service was held at 6 P.M. in the Indian Christian Temperance Association's Lecture Hall, St George's Cathedral Road. The interior of the Hall was decorated with numerous pictures and the exterior with flags,and there was a very large gathering present The Temperance Campaign week started for the first time in Madras under the auspices of the Indian Christian Temperance Association which began on Sunday last, was brought to a close this day. During the week several meetings were held from day to day at the various centres of the city and were presided over by able and enthusiastic temperance advocates, and several influential European and Indian getlemen took part in advocating the cause of temperance. The Indian Christian Choral Union took part in the proceedings throughout the week and sang several appropriate hymns on each occasion.

The Rev. S. Y. Abraham, B. A., the vice-principal of the S. P. G. Theological College was in the Chair. Mr. G. V. Gnanamuthu, B.A.,L.T, and Mr. L. I. Stephen addressed those assembled, and the latter in a very pathetic appeal in Tamil, dwelt at length on the evils of intemperance, illustrating his address with anecdotes from ancient and modern history of the various countries, and from what one generally sees in every-day life.

The Chairman in his remarks appealed to the younger generation, who were responsible for forming the future Indian nation, to strenuously support Mr.T.Manuel,the Secretary of the Association, who had brought about a sucessful Campaign Week, by a strict adherence to the rules guiding their duties to God, to themselves and to mankind in general.

The meeting terminated with the benediction and "God Save the King."

Since the commencement of the Campaign Week about sixty pledges to temperance have been signed, we are told. (M. T. 29-11-09.)

WHAT OPIUM IS DOING IN SHANSI.

BY FLORENCE M. REID.

I HAVE come back to China after eight years' absence to find myself surrounded on every side with heartrending proofs of the ruin wrought by opium, its ravages being even more marked here in Shansi than in my former station in Kiangsi.

I most thankfully record the fact that the rulers of the people, wherever they are worthy of the name, are doing their utmost to carry out the decrees of the central government, and giving every assistance in their power to victims of the drug who desire to escape from its bondage. In this province of Shansi, which covers an area of 81,830 English square miles, not a single plant of opium poppy is to be found this year. The Yamens (local courts of justice) are entirely free from opium, whereas it used to be offered as a matter of course. In this prefectural city of Tsechowfu, which governs 5,000 square miles (a district as large as Yorkshire), the officials are whole-hearted in the matter.

The Fu (chief magistrate) is an old man and does not take a very active share in the work, but the Hsien (second magistrate) not merely puts out proclamations and sees they are enforced, but provides anti-opium medicine free for all who will use it, and uses his personal influence to the fullest extent, both in public and in private. The price of opium in the city shops has been raised to 800 cash per ounce (a full week's wages for a working man), while in the country districts it is practically unprocurable, with the result that the opium sots leave their homes and come to the towns, where they will beg, borrow, or steal in order to get the fatal drug; for it is a far easier thing to uproot a crop than a habit.

The disappointments in missionary work from this cause are innumerable. Let me mention a few of those I have heard of in the two months I have been here :

The daughter of the chief magistrate, an intelligent, well educated, and broad-minded lady, was greatly interested in Christianity, and two years ago seemed very near to the Kingdom; but the opium pipe was occasionally used, and the habit has grown —though still only used in what would be called "the strictest moderation" and now she does not care to see us, and has lost all interest in spiritual things.

A well-to-do tradesman's wife was the first woman in the city to profess conversion and ask for baptism. The Chinese Church never admits an opium smoker, however small the quantity used, so she came to the Refuge and broke off the habit as a preliminary to entering the Church. But her husbd died and she solaced her grief with a *little* opium, and now, though she still comes frequently to the services, it is pitiful to see her. The heavy lustreless eyes, sunken cheeks, sallow complexion, untidy dress, and dull listless manner, all proclaim the power of the drug. She *stands* to talk to us for as soon as she sits down her eyes close, and she falls into a kind of stupor, from which she rouses herself occasionally, only to sink back as soon as the brief stimulus is over. Last month she did not come for a fortnight, so on the second Sunday afternoon we went to see what had become of her, and found her lying apparently unconscious on the k'ang (the brick bed of North China). Her son said she had been lying thus for over twenty-four hours, and he did not know when she would wake. We spoke loudly to her, and she tried to raise herself, but she could neither understand nor answer, and we came away feeling that nothing short of Divine power could break such a chain. She talks sometimes of coming to break it off again—"hsia yin," meaning "put down the craving," is the expressive term used—but her will power seems gone, and she is the helpless slave of the enemy of souls.

One day, soon after our arrival, the lady who helps with the medical work was called to a case in the city. On her return she said, "Who do you think it was sent for me? You remember that bright, healthy countrywoman who was baby's wet nurse before you went home, and who so loved to hear the Gospel! She and her husband have left their country home because they could not get opium in the village, and now they are living in one wretched little room in the city, and starving themselves to buy opium.' "What has become of her child?' "I don't know; probably sold for opium!" A fortnight later she died—the effect of opium on a weakened heart and ill-nourished body.

And so it goes on! "Where is So-and-So, who was such a promising enquirer when we left?" "Taken to opium!" "What has become of that carpenter who did such admirable work after breaking off opium?" "Gone back to it again."

There is a sorrowful monotony about the responses to such enquiries that makes me dread to hear the question put. Frequently the information comes unsought. "That man is such a good tailor; he used to be employed by all the officials, but ——." No need to tell even a new-comer that he takes opium; the worn, sallow face and trembling hands tell their own tale. "He came regularly to the services for over a year, and we had bright hopes of him, but he never comes now." No! Christianity and opium are utterly incompatible! What then about the people who grow, manufacture, and export opium? Can *they* be *Christians*.

Just one more of the cases wich continually surround us, thrusting themselves on our notice, so that we cannot be ignorant of them if we would.

This afternoon, at a cottage meeting in the city, the women were very inattentive, for something was going on in a room at the further side of the courtyard. "Where is Mrs. Li?" "She canot come: she has important business." Important it certainly seemed to be, for two men came from the Yamen bringing a scarlet document with official seals, and handed it in with much ceremony. A poorly-clad woman stood at the door, holding to her breast a beautiful little boy about two years old, whose chubby arms were clasped about her neck. Her eyes were red with weeping, and her bosom still heaved with sobs. Presently out of the house came a degraded, sullen-looking man, bearing on his shoulders a great load of copper coins. "Come, and be quick about it!" he said fiercely to the weeping woman. The mistress of the house with cakes and sweets coaxed the child from his mother's arms to her own and quickly took him inside, while the mother reluctantly followed the man with the money.

"What does it all mean?" we asked. "Oh, you know Mrs. Li has no child, so she has bought that little boy for 16,000 cash [about 32s.] to be her own son. The boy's father wanted money for opium, so he has sold him to Mrs. Li, and the papers have been signed and the money paid this afternoon." "The mother seemed very sad at parting with him." "Yes! she has been weeping all day; but what can she do? He *will* have the 'foreign dirt,' and he had nothing else to sell."

Christian English mothers! are the sorrows of your Chinese sisters nothing to you? Will you not help to make the evil known that it may be put an end to?

"If thou forbear to deliver them that are drawn unto death, and those that are ready to be slain: if thou sayest, Behold, we knew it not; doth not He that pondereth the heart consider it? and He that keepeth thy soul, doth not he know it? and shall not He render to every man according to his works?"—*Britain's Opium Harvest.*

Tsêchowfu, Shansi, China,

THE TEMPERANCE HERALD.

மதுவிலக்குத் தூதன்.

துஞ்சினர் செத்தாரின் வேறல்ல ரெஞ்ஞான்று
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்—குறள்.

மதுவிலக்குத் தூதன்.

1909 ௵ டிசம்பர் ௴.

OURSELVES.

நமது பத்திரிகை.

நமது நாட்டின்கண் மதுபானத்தால் விளையும் எண்ணிறந்த தீமைகளை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு, சிலவருஷங்களுக்கு முன்னே "மதுவிலக்குத்தூதன்" என்கிற இப்பத்திரிகையை ஆரம்பித்துச் சிலகாலம் நடத்திவந்தோம். இது நடைபெற்றகாலம் வரையில் எடுத்த நோக்கம் இனிதுற மிகவும் பிரயோஜனமான வழியில் இப்பத்திரிகை யுழைத்து வந்தது. இதை அநேக கனவான்களறிந்திருக்கிறார்கள். பலர் இதுவிஷயமாய் நற்சாக்ஷியும் பகர்ந்திருக்கிறார்கள். அங்ஙனமிருந்தும், பொது நன்மை விஷயத்தில் பொது ஜனங்களிடத்தில் காணப்படும் சிரத்தையின்மையாலும், இவ்வித பரோபகார பத்திரிகைகளை யாதரிக்கும் சிந்தையின்மையாலும் இப்பத்திரிகையினது ஆதரணைக்கு முட்டுண்டாகிச் சிலகாலம் இதை வெளியாக்கக்கூடாத நிலைமைக்குள்வந்துவிட்டது. கஷ்டத்தோடும் நஷ்டத்தோடும் இதை நிலைநிறுத்தமுயன்றும் எம்மாலியாமற்போனது. என்றபோதிலும் பத்திரிகையைமுற்றுமே கைவிடமனமின்றி இதை எவ்வாறேனும் மீண்டும் உயிர்ப்பித்து நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்றுன்னி அநேக கனவான்களையும் நண்பர்களையும் முகதாவில் கண்டுபேசினபொழுது பத்திரிகையை மறுபடியும் உயிர்ப்பித்து நடத்துவதே நலமென்றார்கள். சிலர் அதற்குப் போஷகராவதாகவும் வாக்களித்தார்கள். பலர் அதனுடைய செலவுக்கு சொற்பமான சந்தாவைச்செலுத்தி இடையூறின்றி ஆதரிப்பதாகக்கூறினார்கள். தற்சமயம் இருநூறுபேருக்கதிகமான நண்பர்கள் இவ்வாறு எம்மைத் தைரியப் படுத்திப் பத்திரிகையை யாரம்பிக்கத் தூண்டியிருக்கிறபடியால், மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியோடும், நன்றியறிதலோடும் இப்பத்திரிகையை இப்போது வெளியிட்டிருக்கிறோம். இதுகாறும் வெளிப்பட்டுலாவச் சக்தியற்றிருந்த நமது தூதன், தாராளசிந்தையும் உற்சாகமுமுள்ள நமது அன்பர் பலரின் உறுதிமொழியால் இப்போது வெளிப்போந்துலாவக் கடவுள் கிருபைபுரிந்தபடியால் அவருக்கு நன்றியறிதலான ஸ்தோத்திரஞ் செலுத்துகிறோம். இருநூறு அன்பர்கள்மட்டும் இப்பத்தி

ரிகையை ஆதரிக்க முன்வந்திருந்தால் போதுமா? இதைப்போல மும்மடங்குபேர் முற்பட்டால் மாத்திரந்தானே இப்பத்திரிகையினது சகல செலவுகளும் மூடும். ஆகவே இன்னும் பல கனவான்கள் நமது தூதனை ஆதரிக்க முற்பட வேண்டுகிறோம். நமது நாட்டின் தற்கால நிலைமையைக்கவனிக்கும் யார்தான் இப்படிப்பட்ட பரோபகாரவிஷயத்தில் உதவிசெய்ய முற்படாமலிருக்கக்கூடும்? ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் அழிக்க வல்லமையுடைய கொடிய சத்துருவாகிய மதுவைத் தொலைக்கக் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டிருக்கிற மதுவிலக்குத் தூதனை ஆதரிக்காதவர் வேறென்ன பொதுநன்மையை ஆதரிக்கப்போகிறார்கள்? அழிந்துபோகிற ஆத்துமாவைக்கண்டு கண்ணீர்விட்டுப் புலம்பும் உலகரக்ஷகரின் மெய்யடியார்கள், குடியென்னும் படுகுழியில் வீழ்ந்து அதோகதியாய் அழிந்துபோகிற இலக்ஷக்கணக்கான ஆத்துமாக்களுக்காக கவலைப்படவேண்டியதில்லையா? இவர்களுக்காக அவர்கள் கண்ணீர்விடமாட்டார்களா? ஆசார சீர்திருத்தத்தை விரும்பும் அன்பர்கள் இந்த நல்ல விஷயத்தில் பாடுபடாவிட்டால் வேறெந்தவிஷயத்தில் பாடுபடப்போகிறார்கள்? தேசத்தில் சுயாதீன அரசாக்ஷி வேண்டும் என்று வாதாடுவோர் பிரதமத்தில் செய்யவேண்டியதென்ன? சுயாதீன அரசைப்பெற்று நிர்வகிக்கப்போகிற சக்தியுடையவர்களாய்த் தங்களை யாக்கிக் கொள்ளுமாறு தேசத்தைப் பாழாக்கும் துர் ஆசாரங்களையும், குடிமுதலிய அவலக்ஷணமான கேடுகளையும் முதலாவது தொலைக்கவேண்டியதல்லவா அவர்கள்மேல் விழுந்த கடமை? ஆகையால் கிறிஸ்துவின் மெய்யடியாரும், இத்தேசத்தாரின் நன்மையை விரும்புவோரும் உண்டானால் அவர்கள் இந்த மதுவிலக்கு ஊழியத்துக்காகத்தங்களை முதலாவதாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். இதுவிஷயத்தில் தங்களாலியன்ற உதவியைச்செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஏராளமானபேர் நமது பத்திரிகையை ஆதரிக்க முன்வருவார்களாக. பத்திரிகையின் ஆதரணையை விரும்பி அதன் சாசுவதநிதிக்காக திரவியசகாயஞ்செய்ய விரும்பும் நண்பர்களிடமிருந்து நன்றியறிதலோடே அவர்களுடைய நன்கொடையை யேற்றுக்கொள்ளுவோம். சந்தாவைமாத்திரம் செலுத்திப் பத்திரிகையை ஆதரிப்போர், கிரமமாய் அதைச்செலுத்திவரும்படி கேட்கிறோம். பத்திரிகைக்கு விஷயதானஞ்செய்வோரிடமிருந்து மதுவிலக்குச் சம்பந்தமான விஷயங்களையெல்லாம்பெற்றுப் பொதுஜனோபகாரமாய்ப் பிரசுரிக்க விருப்புற்றிருக்கிறோம். தவிர இன்னொரு உபகாரமும் செய்யக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். இந்தப் பொதுஜனோபகாரமான விஷயத்தில் சிரத்தையுள்ள சகலரும் தாம்மாத்திரம் பத்திரிகை சந்தாதாராவதோடு நில்லாமல் தங்களாலியன்ற அளவு பிரயாசை யெடுத்துப் பலநண்பரைச் சந்தாதாராக்கும்படி விரும்புகிறோம். இவ்வாறு நண்பர்கள தங்களாலியன்ற உதவியை யெல்லாம் புரிந்து வரும் பக்ஷத்தில் இப்பத்திரிகை யிடையூறின்றி அநேகவருஷகாலஞ் சீவித்து இந்நாட்டினுக்குப் பெருத்த ஆசீர்வாதமாயிருக்குமென்னத்தடையில்லை.

The Drink Traffic in the Madras Presdiency.

சென்னைராஜதானியில் மதுபான வியாபாரம்.

நமது சென்னை இராஜதானியில் நடக்கிற மதுபான வியாபாரத்தைப்பற்றி சங்கை பொருந்திய மோபட் ஐயரவர்கள் வெளியிட்ட ஒரு சிறுபுஸ்தகத்திலிருந்து சில குறிப்

புகளை மீண்டெடுத் தெழுதுகிறோம்: இந்த இராஜதானியில் உட்கொள்ளப்படுகிற வெறி யூட்டும் மதுபானம் உள்நாட்டுச் சாராயம் என்றும், ஐரோப்பிய சாராயம் என்றும் இருவகைப்படும். உள்நாட்டுச் சாராயங்கள், அரக், மோவா, பச்வா, சாமா என்று ஐவகைப்படும். இவைகளில் கள்ளும், பச்வாவும் காய்ச்சாமல் புளிப்பேற்றிய வஸ்துக்கள். மற்ற மூன்றும் காய்ச்சப்பட்ட சாராயங்கள். வடசர்க்காரிலே மலை நாட்டு ஜனங்கள் மாத்திரம் பச்வா, மோவா, சாமா என்கிற மதுபானங்களை யுட்கொள்ளுகிறார்கள். கள்ளும், அரக்கும் இராஜதானி முழுமையிலும் ஜனங்களால் உட்கொள்ளப்படுகிறது. கள் உள்ளூரிலேயே பனை, தென்னை, ஈந்து முதலிய மரங்களினின்று இறக்கப்படுகிறது. அரக்கு விசேஷமாய் சிலோனிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. இராஜதானியிலும் சில விடங்களில் இதைக் காய்ச்சுகிறார்கள். சென்ற சில வருஷத்துக் கணக்கைப் பார்க்கையில் உள்நாட்டு வெளிநாட்டுச் சாராய வியாபாரம் அதிகப்பட்டிருப்பதாகவே தெரிகிறது. 1898-ம் வருஷத்தில் இந்த இராஜதானியில் 26,42,932 மரங்களினின்று கள்ளிறக்கப்பட்டன. 1905-ல் இந்தத்தொகை 31,97,126 ஆக உயர்ந்து விட்டது. வருஷவாரி மரமொன்று 40 காலன் கள் கொடுக்குமென்று ஒரு கணக்கேற்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்படிக்கு மேற்கண்ட மரங்கள் கொடுக்கும் கள்ளின் மொத்தத் தொகை 12 கோடி காலன். இது இந்த ராஜதானி குடிஜனம் ஒவ்வொருத்தனுக்கும் $3\frac{1}{2}$ காலன் விகிதமாகிறது. இதனுடைய அரசிறை வருமானமும் சென்ற இருபது வருஷத்தில் மும்மடங்காய்ப் பெருகி யிருக்கிறது. 1888-ல் அரசிறை ரூ 39,65,736. 1907-ல் ரூ107,60,883. அரக்கும் இப்படியே விர்த்தியடைந்திருக்கிறது. விசேஷம் தென்னாற்காட்டு ஜில்லாவில் அரக்குச் சாராயம் உட்கொள்ளுதல்மிகுதியாக உயர்ந்திருக்கிறது. கள்ளுக் கடைகளும் சாராயக்கடைகளும் 20 வருஷத்துக்கு முன்னிருந்ததை விடத் தொகையில் குறைந்திருக்கிறது. 1887-ல் இருந்த கள்ளுக்கடை 26,096; சாராயக்கடை 17,226. ஆனால் 1907-ல் கள்ளுகடை 18,535. சாராயக் கடை 10,293; இது குறைவாய்க் காணப்பட்டாலும் ஜனத்தொகையில் 1,200 பேருக்கு ஒரு கடைவிகிதமாகிறது. இந்தியாவிலே இந்த ஒருமாகாணத்தில் மட்டுந்தான் நாட்டின் விஸ்தீரணத்துக்கும் ஜனத்தொகைக்கும் அதிகப்பட்ட கள் சாராயக் கடைகளிருக்கின்றன. பொதுவான ஏழை ஜனங்களால் அருந்தப்படுகிற கள் சாராயவிர்த்தி யிவ்வாறிருக்க, ஐரோப்பிய சாராயங்கள் முன்னைவிட அதிகமாக இப்போது இம்மாகாணத்திலிறக்குமதியாகின்றன. விஸ்கி என்கிற சாராயம் சகஜமாய் எல்லாருக்கும் ஏற்ற பானமாய் ஆய்விட்டபடியால் அது ஏராளமாய் இறக்கு மதியாகிறது. அதோடு இதுகாறும் சாராயப்பழக்க மில்லாதிருந்த படித்த இந்துக்களில் பலர் இப்போது மேல்நாட்டு முறைகளை அனுசரித்து நடக்க முயன்றபடியால் மேல் நாட்டுச் சாராயங்களைத் தருவித்து வழக்கமாயருந்த முற்பட்டிக்கிறார்கள். மத்திய தாரத்திலிருக்கிற இந்துக்கள் சாராயங்குடிக்க ஆரம்பித்தமையினாலேயே ஐரோப்பிய சாராயங்கள் ஏராளமாய் இறக்குமதியாகின்றவென்று இந்திய எக்ஸைஸ் கமிட்டியாரும் அப்பிராயபபட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலே ஐரோப்பியரும், இராணுவத்தாரும் அதிகமாய் சாராயங் குடிப்பதைக் குறைத்துக்கொண்டு வரபடித்த இந்தியர் இதை விர்த்திசெய்து வருவது விசனகரமான விஷயமென்று மிஸ்டர் மோபட் கூறுகிறார். அதோடு மதுவிலக்குச் சங்கங்களும் அதிகமான சிரத்தையோடு இத்தீமையை அடியோடே நீக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார். இப்படிப்பட்டகாரியங்களைக் கேட்கும்போது நாம் இதற்காகப் பரிதபியாமலிருக்கக் கூடுமா? ஏழைகளிடத்திலே மாத்திரமன்று, தற்காலம் படித்த இந்தியரிடத்திலும் புகுந்து விட்ட இந்தக் கொடியப் பழக்கத்தை நீக்க முயலுவது இத்தேசத்தை நேசிக்கும் பிரஜைகள் ஒவ்வருவர் பேரிலும் விழுந்த கடமையாகும்.

Drunkenness A—Parable.

குடி வெறி.

ஒரு உவமானம்.

சிற்ப சாஸ்திரத்தில் வல்லவனான ஒரு சிற்பி ஒரு அலங்காரமான மாளிகை கட்டினான். அதன் சுவர்களில் எவரும் பார்த்ததிசயப்படும்படியான பல வித சித்திரங்களைச் சித்திரித்தான். கண்ணைக் கவரும்படியான பலவித கண்ணாடி விளக்குகளைத் தூக்கிவைத்தான். தரையிலே நேர்த்தியான

இரத்தின கம்பளங்களை விரித்தான். பட்டுப்பீதாம்பரம் முதலிய வற்றாற் சமைந்த திரைகளைத் தொங்க விட்டான். அதி விசித்திர விநோத வேலைப்பாடுகளமைந்த சட்டில், சோபா, நாற்காலி முதலிய பணிமுட்டுகளை நிறைத்து வைத்தான். அந்த வீடு பார்க்கிறவர்களுடைய கண்களைப்பறிக்கத் தக்க ரமணீயகாமுடைய தாயிருந்தது. ஒரு நாள் ஒரு மனுஷன் அந்த வீட்டில் வசித்திருந்தவர்களிடத்தில் வந்து தான் தூர நாட்டிலிருந்து வந்த சிநேகிதனென்றும், அந்தவீட்டிலுள்ளவர்களுடைய நல்வாழ்வைக் கருதிப் பாடுபடுகிறவனென்றும், தன்னால் அவர்களுக்கு மேலான பாக்கியம் வரப்போகிறபடியால் தன் தோழமை அவர்களுக்கு அத்தியந்த அவசியமென்றும் பலவித நயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களை நம்பப்பண்ணினான். அவர்கள் அவனைப் பூராவாக நம்பித் தங்கள் வீட்டிலேற்றுக் கொண்டு சர்வோபசாரம் புரிந்து அவன் தோழமையைக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறிருக்கு நாளில், உத்தம நண்பனாக வந்த அந்தப் பாதகன், அந்த அலங்கார மான மாளிகையைச் சிறுகச் சிறுகப் பாழ்ப்படுத்தி அதன் அந்தத்தைக் குலைக்கத்தொடங்கினான். சமயம் பார்த்து இரகசியமாக அவன் சுவரிலிருந்த அழகான சித்திரங்களைத் தேய்த்தழித்து விட்டான். மிகவும் கைவேலைப் பாடுள்ளதாயிருந்த பணிமுட்டுகளை நொறுக்கியுடைத்துப்போட்டான். தொங்க விட்டிருந்த நேர்த்தியான விளக்குகளை துவம்ஸம் பண்ணிப் போட்டான். பட்டுத்திரைச் சீலைகளையும், கம்பளங்களையும் பாழாக்கிவிட்டான். இக்கொடிய துஷ்டனுடைய செய்கை அந்த வீட்டிலிருந்தவர்களுக்கு என்னமாயிருந்திருக்கும்! சிநேகிதனைப் போல நடித்து உறவாடவந்த அந்தப் பயங்கரமான சத்துருவை இனி கணமேனும் தங்கள் வீட்டில் வைத்துக் கொண்டிருப் பார்களா? வைத்திருப்பார்களானால் அவர்களைப் போல மதிகெட்டவர்கள் பூலோகத்திலுண்டா? இருக்கமாட்டார்களென்று திட்டமாய்ச் சொல்லலாமல்லவா?

நல்லது, இது ஒரு உவமானம். மேலே சொல்லப்பட்ட அழகான மாளிகை இந்த உலகத்திலே ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் படைத் திருக்கிற அற்புதமான சரீரம். இது மகாவல்லரான தெய்வசிற்பியால் கட்டப்பட்ட ஒப்பற்ற மாளிகை. இதனுடைய விசித்திரத் தன்மையை எந்தப்புலவனும் எடுத்துரைக்க முடியாது. "நான் பிரமிக்கத்தக்க அதிசயமாய் உண்டாக்கப்பட்டபடியால் உம்மைத் துதிப்பேன். நான் ஒளிப்பிடங்களிலே உண்டாக்கப்பட்டுப் பூமியின் தாழ்விடங்களிலே விசித்திரவிநோதமாய் உருவாக்கப் பட்டபோது என் எலும்புகள் உமக்கு மறைவாயிருக்க வில்லை" (சங். 139. 14, 15,) என்பது சத்தியமான வசனங்கள். இந்த விசித்திரவிநோதமான பரிசுத் மாளிகையைச் சர்வவல்லவரான பகவானே சமைத்து அழகுபடுத்தினார். புத்தி, மனம், சித்தம் முதலிய அலங்காரமான பணி முட்டுகளையும் இந்த மாளிகை யிலமைத்துச் சிறப்பித்தார். இதைத் தேடிவருகிற கள்ளச் சிநேகிதனார்? மதுபானம் என்கிறபெயரைத்தரித்த கொடிய சத்துருதான். அவன் நன்மையைக் கொண்டுவருகிற உத்தமனைப்போல மாயாஜாலஞ் செய்து உட்புகுகிறான். புத்தியை விசாலப்படுத்துகிற வனைப்போலவும், தளர்ந்த சரீரத்துக்குப் பலத்தை யூட்டி நிலைநிறுத்துகிறவனைப்போலவும், விசனகாலத்திலே சந்தோஷத்தையும் பாக்கியத்தையுந் தந்து களிப்பிக்கிறவனைப்போலவும் ஏமாற்றி உள்நுழையப் பார்க்கிறான். எத்தனையோ பாலியரும் புருஷரும்,பெண்களும், பெதும்பைகளும் இந்தக் கொடியவனுடைய வஞ்சக வார்த்தைகளை நம்பி அவனைத் தங்கள் அழகான மாளிகையிலே ஏற்றுகொண்டு அவனுடைய தோழமை பூண்டு வாழுகிறார்கள். அப்படிச் செய்வதின் பலனென்ன? நன்மை செய்கிறவனைப்போலநடித்துட்புகுந்த அந்த விரோதி இரகசியத்திலே இவர்களுடைய சரீரமாகிய மாளிகையை இடித்து நிலைகுலைத்துக் கொண்டு வருகிறான். அஸ்திபாரத்தின் அடியிலே பெரிய பள்ளத்தைத் தோண்டி முழு மாளிகையையும் சுபீலென்று சாய்த்து விடப் பார்க்கிறான். மனம், புத்தி, சித்தமாகிய அலங்காரமான பணிமுட்டுகளை நொறுக்கிக் கொண்டு வருகிறான். மனுஷனுடைய சரீரமாகிய மாளிகையிலே கடவுள் அழகுற வமைத்த பலவித சித்திரமாகிய உறுப்புகளைத்தேய்த்து நிர்மூலப்படுத்துகிறான்.

மது வென்னுங் கள்ள சிநேகிதனுடைய தோழமை கொண்ட நண்பனே! நீயுனக்குள்ளே வர இடங்கொடுத்திருக்கும் இந்த உற்பாத பிண்டத்தின் இரண்டகச் செயலை யறிந்திருக்கிறாயா? நீயுட்கொள்ளும் பொல்லாத சாராயம்உன் அங்கங்களை நசிக்கச்செய்து, ஆயுளைக் குறைத்து, மூளையைக் கெடுத்து, ஈரலைத் தின்று உன்னை அதோகதி

யாய் வீழ்த்திப்போட உள்ளுக்குள்ளே கிரியைச் செய்து வருகிற தென்பதை யுணருகிறாயா? "ஆசை வெட்கமறியாது", "கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது" என்பது போல அநேகர் தாங்கள் இந்தமதுபான மென்னும் சிநேகிதனிடத்திலே வைத்திருகிற ஆசையினாலே அவன் செய்யும் கேட்டின் தன்மையை அறியாமலிருக்கிறார்கள். அவன் தங்களுக்கு நன்மையே செய்கிற உத்தம நண்பனென்று நம்பி மோசம் போகிறார்கள். நண்பனே நீயுமப்படி குருட்டெண்ணமுடைய வனாயிருப்பாயானால், நீ தொழமைபூண்டிருக்கிற அந்தக் கொடிய சத்துருவின் உண்மையான குணபாவத்தை யீண்டெடுத்துக் கூறுகிறோம். கவனிப்பாயாக.

மதுபானம் சரீரத்துக்குத்திடனேயாவது பலத்தையாவது கொடுக்கிற தென்பது வீண் பேச்சு. குளிர், பசி, ஆயாசம், பலஹீனம் இவைகளை நீக்குகிற தென்பதும் அபத்தம். வியாதிகளைப்போக்கி, நோக்காட்டை நிவிர்த்திசெய்து, துக்கத்தில் ஆறுதலைத்தருகிற தென்பதும் மலடிமைந்தன் ஆகாயத் தாமரையைக்கொய்துவந்ததாகக்கண்டகனவேயொழிய மற்றப்படியன்று. இவ்வித ஒரு நன்மையாகிலும் மதுபானம் செய்கிறதேயில்லை. இதற்குப் பதிலாக அது தேகத்திலுள்ள சூட்டை அபகரித்துக் கொள்ளுகிறது. குளிரை நீக்குமென்கிறநம்பிக்கையோடு சாராயத்தை யுட்கொண்டவர்களை வைத்தியசாஸ்திரிகள் சீதோஷ்ண அளவைக்கருவி கொண்டு சோதித்துப் பார்க்க, அது தேகத்தில் இயல்பாயிருந்த சூட்டையும் உறிஞ்சிவிட்டதென்று கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். வியாதிகளைப் போக்குவதற்கு பதிலாக இயல்பாய் வியாதிகளைப்போககுவதற்குரிய தேகத்தில்தானே அமைந்திருக்கும் சத்துவத்தை அதம்பண்ணிவிடுகிற தென்றுகண்டு பிடிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இப்படியே எந்தவகையிலும் மதுபானம் நன்மை செய்கிற சிநேகிதனாயிராமல் தீமைசெய்கிற சத்துருவாகவேயிருக்கிறது. அது சரீரபலத்தைக் கட்டுகிறதாயிராமல் இடிக்கிறதாயிருக்கிறது. அது இன்பத்துக்குப் பதிலாய்த் துன்பத்தையும், களிப்புக்குப் பதிலாய் சலிப்பையும், சுகத்துக்குப் பதிலாய் அசுகத்தையும், வாழ்வுக்குப் பதிலாய்த் தாழ்வையும், வளர்ச்சிக்குப் பதிலாய் தளர்ச்சியும் தருகிறது. உலகமெங்கும் மதுபானம் பண்ணியிருக்கும் அநர்த்தங்களைச் சொல்லப்புகுந்தால் ஏடு இடங்கொள்ளாது. தேசங்களிலே பாதகச்செயல்களை அது அதிகரிக்கிறது. வறுமையையும், பிணியையும் அதிகப்படுத்தி யிருக்கிறது. சொஸ்த புத்தியை நிக்கிரகம் பண்ணி பைத்தியத்தை யுண்டாக்கியிருக்கிறது. இவைகளை யெல்லாம் தக்க ஆதாரங்களோடு "நமது தூதனில்" இனி கிரமங்கிரமமாய் வெளியிட்டு வருவோம். மதுபானம் தேசத்துக்குச் செய்கிறகேடு, ஜாதிக்குச் செய்கிற கேடு, குடும்பத்துக்குச் செய்கிற கேடு, பிரதி ஆளுக்குஞ் செய்கிற கேடு; சரீரத்துக்குச் செய்கிற கேடு, ஆத்மாவுக்குச்செய்கிற கேடு ஜீவியத்துக்குச் செய்கிற கேடு இவைகளை யெல்லாம் நியாயவாயிலா யெடுத் தெழுதி வருவோம். இதை வாசிக்கும் நண்பர்கள், நண்பனைப் போல நடித்து உட்புகவரும் அந்தப்பொல்லாத சத்துருவின் கொடிய வஞ்சகத்தை யறிந்து அவனுக்கிடாகொடாமல் தடுக்கவேண்டும். ஏற்கனவே நண்பர்களின் வீடுகளில் வந்துபுகுந்து கண்ணுக்குத் தெரியாவண்ணம் பாழ்ச்செய்து வருவானாயின், இனிமேலாவது அவனை அடியோ தண்டமாயடித்து வெளியிலேபிடித்துத்தள்ளிக் கதவைப்பூட்டவேண்டும். இவ்வாறு செய்யாமல் அவனுடைய துன்மார்க்கச்செயலையறிந்தும் அவனுக்கு வீட்டில் இடங்கொடுத்திருப்பார்களானால் அவர்களைப் போல நிர்ப்பாக்கியரும் மதிகேடரும் இந்தக்கடல்சூழ்ந்த பேருலகில் வேறு யாருமிருக்கமாட்டார்கள்.

News and Notes.

சமாசாரக் குறிப்புகள்.

ஒரு கோடீஸ்வரன் மரணசாதனம்:— ஜான் கென்னடி என்கிற ஸ்காட்டிஷ்-அமெரிக்க கோடீஸ்வரன் ஒருவர் சமீபத்தில் மரித்துப்போனார். இவர் தமது உறவின்முறையாருக்கு 70 லக்ஷம் பவுனும், தருமஸ்தாபனங்களுக்கும், மிஷன்களுக்கும், சர்வகலாசாலைகளுக்கும் 50 லக்ஷம் பவுனும் கொடுக்கவேண்டுமென்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

ஸ்திரீ சுதந்தரவாதிகள்:—புருஷர்களைப்போலவே ஸ்திரீகளுக்கும் அரசாங்க விவகாரங்களில் உரிமைதர வேண்டு மென்று போராடுகிற ஸ்திரீ சுதந்தர வாதிகளான

லண்டன் பட்டணத்துப்பெண்பிள்ளைகள் அதிகாரிகளுக்குச் சொல்லவொண்ணா இடைஞ்சலையும் உபத்திரவத்தையுங் கொடுத்து வருகிறார்கள். மிஸிஸ் சாபின் என்பவளும், மிஸ் நீலன்ஸ் என்பவளும் சம்மதச்சீட்டுகள் போடும் பெட்டிக்குள்ளே இங்கியையூற்றினபடியால் கைதுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். கில்ட்ஹால்ட் விருந்தின்போது சிலஸ்திரீகள் கல்லாலெறிந்து கண்ணாடி ஜன்னல்களை உடைத்து விட்டார்கள். இவர்களும் பிடிபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களிலிருவர் சிறைச்சாலைக் கனுப்பப்பட்டார்கள். சிறைச்சாலைக்கனுப்பித் தண்டித்த போதிலும இவர்கள் அஞ்சாமல் உற்பாதங்களை விளைத்துவருகிறார்கள்.

திரான்ஸ்வாலில் இந்தியர்கள் படும்பாடு:—திரான்ஸ்வாலில் இந்தியர்கள்வெகு கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையனுபவித்து வருகிறார்கள். அங்கே இந்தியருக்குத் தலைவராயிருக்கிற மிஸ்டர் காந்தியின் குமாரன் மிஸ்டர் ஹரிலால் காந்தியென்பவர் உள்நாட்டுக்குள் வரப்படாமல் தடுக்கப் பட்டவராயிருந்தும் சட்டத்தை மீறிவந்தாரென்று கைதிசெய்யப்பட்டு 100 பவுண் அபராதம் விதிக்கப்பட்டார். அபராதம் செலுத்தாவிட்டால் 6 மாதம் கடினசிக்ஷை விதிக்கப்பட்டது. அவர் சிக்ஷையையே தெரிந்துகொண்டு சிறைச்சாலைக்குப் போயிருக்கிறார்.

கர்நூலில் ஒரு விதவா விவாகம்:—கர்நூல் கோர்ட்டில் ஹெட்கிளார்க் உத்தியோகஞ் செய்கிற மிஸ்டர் வேங்கட கிருஷ்ணையா என்பவர் சிறுவத்தில் வைதவ்வியமடைந்த 10 பிராயமுடைய தம்மகளை பலத்த ஆக்ஷேபனையின் மத்தியில் மறுவிவாகஞ் செய்துகொடுத்தார். புரோகிதன் வரமாட்டேனென்று சொல்லி விட்டான். அநேகர் ஆக்ஷேபித்தார்கள். இராஜமகேந்திரத்திலிருந்து மிஸ்டர் வீரேசலிங்கம் பந்துலுவையழைத்து விவாகத்தை முடித்தவர். இவரையொத்த வைராக்கியர் சிலர் முன்னுக்கு வந்தாலும் இந்தியாவின் துராசாரங்களில் பல தலை காட்டாமலொழியும்.

பிரின்ஸ் ஐடோ வன்கொலையுண்டது:—கொரியா தேசத்தில் ஜப்பானுடைய பிரதிநிதியாய் ரெஸிடெண்டு ஸ்தானம் வகித்து அத்தேசத்து இராஜாங்கத்தை நடத்திவந்த பிரின்ஸ் ஐடோ என்பவர் சிலநாட்களுக்கு முன்னே ருஷிய அரசிறை மந்திரியைச் சந்திக்கும் பொருட்டு ஹார்பின் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போக, அந்த இடத்தில் இராஜவிரோதியான கொரியனொருவன் அவரைத்துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொலை புரிந்தான் என்கிற விசனகரமான செய்தி வந்திருக்கிறது. அவரோடு கூட இருந்த வேறு சிலருக்கும் கடுங்காயம்பட்டது. கொலைப்பாதகன் உடனே பிடிபட்டுக்கைது செய்யப்பட்டான். ஜப்பானால் கொரியா படுங் கஷ்டங்களுக்காகவும், தனது பந்துக்களில் சிலருக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டதற்காகவும் பழிவாங்கும் நோக்கமாய் இந்த அகிருத்தியம் புரிந்ததாய்க்குற்றவாளி சொன்னான். பிரின்ஸ் ஐடோ தற்கீலம் உலகமெங்கும் கீர்த்திபெற்றுள்ள ஜப்பானிய இராஜதந்திரிகளில் விசேஷமானவர். இவருடைய வன்கொலையைக்கேட்டு உலகமெங்கும் துக்கிக்கிறது.

இராஜப்பிரதிநிதிமேல் வேடிகள் எறிந்தது:—தற்காலம் இந்தியாவில் சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்துகொண்டு வருகிற நமது இராஜப்பிரதிநிதி லார்ட் மின்டோவும் அவர்பத்தினியும் சிலநாளைக்குமுன்னர் ஆமதாபாத்தில் தெருவில் பவனிவந்து கொண்டிருக்கையில்,ஜனக்கூட்டத்திலிருந்து யாரோதுன்மார்க்கர் இரண்டு வெடிகளை அவருடைய வண்டியிலெறிந்தார்கள். அவற்றில் ஒன்றை ராஜப்பிரதிநிதியின் வண்டிக்கு இடது பக்கமாய்க் குதிரைமேல் வந்துகொண்டிருந்த சார்ஜெண்டு தம்முடைய கத்தியினால் தட்டித் தள்ளிவிட்டார். இரண்டாந்தரம் எறியப்பட்ட வெடி, லேடி மிண்டோவுக்குக் குடைபிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த ராஜப்பிரதிநிதியுடைய ஜமேதாரின் மணிக்கட்டில் பட்டுக் கீழே விழுந்தது. லார்ட் மிண்டோவும் லேடி மிண்டோவும் ஒன்றும் சம்பவியாதது போலவே கோரிக்குச்சென்றார்கள். அப்பால் வழியோடு போன ஒருவன், அந்த இரண்டு வெடிகளில் ஒன்றை யெடுத்ததாகவும், அது வெடித்து அவனுக்குப்பலத்தகாயத்தை உண்டாக்கினதாகவும் ஒரு ரிபோர்ட் ராஜப்பிரதிநிதியின் கூடாரத்துக்கு எட்டியதாம். அந்த வெடிகள் பாம்ப் என்கிற வெடிகள் என்றே சொல்லப்படுகிறது. தீமைசெய்யவேண்டுமென்கிற நோக்கத்தோடே துரோகிகளா

ல் எறியப்பட்டது. இந்தச்சதிச்செயலைக் கேட்டு இந்தியாவே நடுங்குகிறது. லார்ட் மிண்டோ ஆபத்தினின்று தப்பினதை முன்னிட்டு சக்கிரவர்த்தி அவருக்கு வாழ்த்துதல் அனுப்பிவைத்தார்.

திருவாங்கூர் இராச்சிய சட்டம்:--திருவாங்கூர் இராச்சியத்தில் நடவடிக் கையிலிருக்கும் சட்டத்தின்படி பிராமணனுக்கு மரண தண்டனை கிடையாது என்று தெரியவருகிறது. சில நாட்களுக்கு முன்னர் அத்தேசத்திலுள்ள ஊட்டுப்புரையொன்றில் காலக்கணக்கின்றி வீண்சோறு தின்றுகொண்டிருந்த ஒரு பிராமணன் தான் சூதாடுவதற்காகத் தன் மனைவி பணம்கொடுக்க இஷ்டப்படாததால் அவளை ஒருவாளினால் சின்னபின்னமாய் வெட்டினான். அந்தக் கேஸ் கோர்ட்டுக்கு வர, ஜட்ஜியானவர் அப்பாதகனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கக் கூடாததற்காக விசனப்பட்டு, ஆயுள்பரியந்தம் கடுங்காவலி லிருக்கும்படித் தீர்ப்பு செய்தார். மனு தர்ம சாஸ்திரத்தை யொட்டி இவ்வித சட்டஞ் செய்யப் பட்டிருக்கிறதாம். இதை அறிவாளிகளெல்லாரும் கண்டித்துப் பேசுகிறார்கள்.

துருக்கியின் சீர்திருத்த அரசியல்:—சில நாளைக்கு முன் துருக்கி சுல்தான் ஏஷியா மைனரிலுள்ள இஸ்மிட் என்ற இடத்திற்கு வந்தபோது அவர் வரவு அவ்விடத்தில் வெகுவாய்க் கொண்டாடப்பட்டது. அனேக அதிகாரிகளும், மதாசாரிகளும் அவருடைய பேட்டிக்கு வர, சுல்தான் ஜாதிமத பேதமின்றித் தமது குடிகள் யாவரும் சந்தோஷத்துடன் சௌக்கியமாக ஜீவிக்கவேண்டியது தான் தமது முக்கியக் கருத்தென்றும், தம் தேசத்து அரசியலமைப்பை ஒட்டி அவர்கள் ஒழுகுவதால் மாத்திரமே இக்கருத்து நிறைவேறுவது சாத்தியமென்றும் கூறினார். தற்கால அரசியல் பொதுவாய் நன்மைக்கேதுவாயிருக்குமென்றும், இதுகாறும் நடந்தேறிய கொலைகளும் சங்காரங்களும் இனிநடவாவென்றும் நம்புகிறோம். கிறிஸ்துமார்க்க சுவிசேஷபிரபல்ய விஷயத்தில் இத்தனைக்காலமிருந்த கட்டுதிட்டங்கள் நீக்கப்பட்டுவருகின்றனவென்றுங் கேட்டு மகிழுகிறோம்.

கேஞ்சம் ஜில்லாவில் புயல்:—அக்டோபர் மாதக்கடைசியில் கெஞ்சம் ஜில்லாவில் பலமானபுயலடித்துக் கள்ளிக் கோட்டா முதல் மண்டேசாவரையில் பெருத்த சேதமுண்டாக்கி விட்டது. வங்காள இருப்புப்பாதையில் கள்ளிக் கோட்டாவுக்கும் ரம்பாவுக்கும் இடையில் பெரிய உடைப் புண்டாய் விட்டது. புயலினது பலத்தால் பர்ஹாம்பூர் டவுனில் குடியிருப்பு வீடுகளில் அனேகம் விழுந்துபோய் விட்டன. பர்ஹாம் பூருக்குப் பக்கத்தேயுள்ள கிராமங்களும் தரை மட்டமாய்விட்டன. பர்ஹாம்பூர் ஜூபிலி ஆஸ்பத்திரியின் ஒரு பக்கம்இடிந்து விழுந்துபோய்விட்டது. அப்படி அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடம் இடிந்து விழுந்ததில், ஆஸ்பத்திரியிலே சிகிச்சை செய்யப்பட்டு வந்த இரண்டு நோயாளிகள் இறந்து போய் விட்டார்கள். பர்ஹாம்பூர் டவுனிலும் பல மரணங்கள் நேர்ந்துபோயின. ரஸ்தாக்களில் எல்லாம் மரங்கள் சாய்ந்து போயின. அம்மரங்களில் வாசஞ்செய்து வந்த பறவைகள் எல்லாம் செத்துப்போயின. தங்கள் வீடுவாசல்களை யிழந்த தவிக்கும் ஏழைகளுக்கு ஊர்லாம ஜமீன்தார் ஆகாரம் வஸ்திரங்கொடுத்து ஆதரித்தார்.

சிகரற்று துர்ப்பழக்கம்:—பர்மாவிலே சிறு பையன்களுக்குள்ளே சிகரற்று பிடிக்குந்துர்ப்பழக்கம் வெகு மும்மரமாய்க்குடி கொண்டிருக்கிறது அவ்விடத்து அதிகாரிகளின் கவனத்தையிழுத்திருக்கிறது. பள்ளிக் கூடத்துப்பையன்களுக்குள் இத்துர்ப்பழக்கம் பரம்பாதபடி விசேஷகவலையெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வித்தியா இலாகாதலைவராகிய மிஸ்டர் J. G. கவர்டன் எல்லாப்பள்ளிக்கூடத்தலைவர்களுக்கும் ஒருச்சுற்றுக் கடிதம் அனுப்பிவைத்திருக்கிறார். அதில் சகலபள்ளிக்கூடத்தலைவர்களும், பிரதமஉபாத்திமாரும் அவ்வப்பள்ளிக் கூடத்துப் பையன்கள் சிகரற்று வாங்காதபடிக்கும் பிடிக்காதபடிக்கும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றெச்சரித்தெழுதியிருக்கிறார். அதோடு அடிக்கடி அவர்கள் புகையிலைச் சுருட்டு, சிகரற்று இவைகளினால் வருகிற தீமையைப் பற்றிப் பையன்களுக் கெடுத்துப் போதிக்க வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லி யிருக்கிறார். இந்த நாட்டு வித்தையதிகாரிகளும் மிஸ்டர் கவர்டனுடைய மாதிரியைப் பின்பற்றினால் நன்றாயிருக்கும்.

பிரான்ஸில்புரோடேஸ்டாண்டுமதம்:—ஒரு வருஷத் துக்கு முந்தி பிரான்ஸ் தேசத்தில் வைராக்கியமான கத்தோலிக்கர் நிறைந்த ஒரு இடத்துக்குப் புரோடெஸ்டாண்டு சுவிசேஷகன் ஒருவர் அனுப்பப்

பட்டார். அவர் சொற்பகாலத்துள் அங்கே விசேஷித்த மாறுதலையுண்டாயிருக்கிறாரென்று கேள்விப்படுகிறோம். 150 பேர் கொண்ட ஒரு புரோடெஸ்டாண்டு சபையையுண்டாக்கி யிருக்கிறார். சுமார் 22 கிராமத்திலுள்ள ஜனங்கள் அவரிடங் கூடி வந்து சுவிசேஷ சரித்திரங்களைச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். லாங்கீக் என்கிற பட்டணத்தில் ஒரு கோவிலைக் கட்டியிருக்கிறார். அதிலே 200 அங்கங்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் பலர் நாஸ்திகராயிருந்தவர்களாம். கர்த்தர் அந்த தெய்வ ஊழியன் வேலையை ஆசீர்வதிப்பாராக.

பட்டியாலாவில் இராஜ துரோகம் :— பட்டியாலா சமஸ்தானத்தில் 53 பேர் இராஜதுரோக குற்றத்தில் பிடிபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் சமஸ்த்தானத்தில் பெரிய உத்தியோகஞ் செய்பவர்கள். சிலர் பள்ளிக்கூட மாணாக்கர். பரோடாவிலுள்ள ஆரிய சமாஜத்தாருக்கும் இவர்களுக்குமிடையில் நடந்த சில கடிதபோக்குவரத்தைக் கொண்டு இவர்கள் பிடிபட்டிருக்கிறார்கள்.

மைசூரில் வைசிறய் :— நமது இராஜப்பிரதிநிதி லார்ட் மின்டோவும், பத்தினியாரும் இப்போது மைசூர் சமஸ்தானத்தில் விஜயமாகி யிருக்கிறார்கள். லார்ட் கர்ஸன் வந்தபோது யானை வேட்டைக்கு ஏற்பாடு செய்ததுபோல, பேர்போன மைசூர் யானைக்காடுகளில் வைசிறாயவர்கள் வேட்டையாடுவதற்கான பல யத்தனங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. டிசம்பர் மாதம் 8உ வரையில் அங்கிருந்து பிறகு சென்னைக்கு வருவார்.

நரமாமீச பக்ஷிணிகள் :— அட்மிரால்டி தீவுகளிலே நரமாமிசபக்ஷிணிகள் மூன்று ஐரோப்பியரும் மூன்று சீனருமடங்கிய ஒரு படகைப் பிடித்து, தப்பித்தோடிப் போன ஒரு ஐரோப்பியனைத் தவிர மற்ற ஐவரையுஞ் சாப்பிட்டு விட்டதாக மணிலாவிலிருந்து தந்திசெய்தி யெட்டியிருக்கிறது.

வித்தியாதானம் :— ஜோதிப்பூர் மகாராஜா, நமது இராஜப்பிரதிநிதியாகிய லார்ட்மின்டோ இந்தியாவுக்குச்செய்த நன்மைக்கும் சுதேச சமஸ்தானங்கள் மீது அவருக்கிருக்கும் மதிப்புக்கும் நன்றியறிதலாக அவர் பேரால் அஜ்மீர்மேயோ காலேஜுக்கு ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் நன்கொடை செய்திருக்கிறார்.

டோர்னாக்கல் மிஷன் வேலை :— நாஷனல் மிஷனரி சங்கம் டோர்னாக்கல் என்னுமிடத்தில் ஆரம்பித்துநடத்தி வருகிற வேலை கடந்த வருஷங்களில் நல்ல விர்த்தியடைந்திருக்கிறதெனக்கேட்டு மகிழ்கிறோம். கிறிஸ்து மதப் பிரவேசஞ்செய்தவர் தொகை நூற்றுக் கணக்கா யிருக்கிறது. இந்திய கிறிஸ்தவர்தாமாகவே ஸ்தாபித்து நடத்துகிற மிஷன்கள் இந்தத்தேசத்தில் அதிகப்பலிதப்படும். இந்த முயற்சி நன்கு விர்த்தியடையும்படியான காரணமிருக்கிறது. எல்லா இந்தியக் கிறிஸ்தவர்களும் சேர்ந்து இந்தப்படி உழைத்தால் இந்தியாவின் இரக்ஷிப்பு சீக்கிரத்தில் வந்து விடும்.

இந்தியாவிலே சுரம் :— இந்தியா முழுமையிலும் சென்ற பத்து வருஷ காலத்தில் சுரத்தினால் மாத்திரம் செத்தவர் 45 லக்ஷம் பேர். இந்த வியாதியைப் பற்றி ஆலோசித்து இதை இந்தியா முழுமையிலும் மட்டுப்படுத்த என்ன பிரயத்தினஞ் செய்யலாமென சிம்லாவில் ஒரு சங்கம கூடிப் பேசப்பட்டது.

மகமதியரும் பிரிட்டிஷ் அரசாக்ஷியும் :- இந்தியாவின் பலபாகங்களிலும் மகமதியர் கூட்டங்களில் கூடி பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டை வாயாரவாழ்த்துகிறார்கள். காரணம் மகமதியருக்ரு அரசாங்கத்திலே விசேஷித்த சிலாங்கியங்களும் உரிமைகளும் இப்போது கிடைத்திருக்கிறது. புதிதாயுண்டாக்கப் பட்ட சட்ட சபை யொழுங்குகளில் மகமதியருக்கு விசேஷ உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மகமதியர் இனி இந்துக்களோடு போட்டிப்போடாமல் தனிப்பட அரசாங்கத்தில் பிரதிநிதித்துவம் அடையலாம். இது போதாமல், நமது சக்கிரவர்த்தியின் சொந்த கவுன்ஸிலாகிய பிரிவிகவுன்ஸிலில், ஒரு காலத்தில் இந்தியாவில் ஜட ஜாயிருந்து இப்போது லண்டனில் வசித்து வரும் மிஸ்டர். அமீர்அலி என்கிற மகமதியகனவானை மெம்பராக நியமித்திருக்கிறார்கள். இந்தியருக்கு ஒருக்காலும் இப்பதவி கிடைத்தவில்லை. இதனால் மகமதியர் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்களே.